

[Ole Bjørn Kraft.]

de enkelte Landes Mulighed for hver for sig at kunne gennemføre den Politik, de ønsker, medens der for et samlet Norden vil aabne sig en Vej til en saadan Placering i Samarbejde med andre vesteuropæiske Folk, at vor egen Tryghed og Muligheden for Fredens Bevarelse vil blive manglefold øget.

Efter disse mere almindelige udenrigspolitiske Betragtninger kan jeg saa vende mig til det sydslesvigske Spørgsmaal.

Ved Valget i Oktober 1947 skabtes der her i Folketinget et Flertal for at føre Danmarks sydslesvigske Politik videre paa 19. Oktober-Notens Grund. Vi erkender ikke, at Valget var en Tilkendegivelse af, hvorledes det danske Folk staar i denne Sag, da Titusinder af Vælgere stemte efter deres Opfattelse i helt andre Spørgsmaal. Men Flertallet her i Salen blev en Realitet, og det er derfor ogsaa dette Flertal, som bærer Ansvar for, om denne Politik lykkes eller mislykkes.

Det blev efter Valget klart, at Bestræbelserne maatte samles om at søge at faa gennemført en Løsning af de to Hovedspørgsmaal, hvorom vi er enige: den administrative Adskillelse og Flygtningene. Hvis den danske Politik kan opnaa Resultater paa disse Omraader, vil overordentlig meget være vundet for Sydslesvigerne. De vil da blive Herrer i deres eget Hus, befriet for den holstenske Regering i Landsdelen og være i Stand til at sikre, at Befolkningen selv kan bestemme sin Udviklings Vej. Den 23. Februar blev der gjort en virkelig Anstrengelse for at faa disse Spørgsmaal rejst over for den vesttyske Besættelsesmagt. Sydslesvigerne, det vil sige et Flertal af den hjemmehørende sydslesvigske Befolkning, bad om, at Konferencen til en Sikring af den retfærdige og demokratiske Udvikling i Sydslesvig vilde gennemføre, at Sydslesvig blev adskilt i administrativ Henseende fra Holsten og gjort til et eget „Land Sydslesvig“ inden for den britiske Zone med egen Landdag og egen Landsregering, direkte ansvarlig over for Kontrolkommissionen, og at der blev nedsat en hurtigt arbejdende Kommission, der kunde udarbejde Forslag til en Lettelse af det stigende Flygtningepres i Sydslesvig.

Denne Henvendelse støttede den danske Regering, men Forsøget har ikke ført til noget Resultat. Sagen er slet ikke kommet til Forhandling. Danmark var ikke repræsenteret paa denne Konferencen, og Danmark har end ikke anmodet om at blive repræsenteret paa Konferencen. Vor Sag har saaledes ikke haft Fortalere, der direkte over for

Besættelsesmagten har kunnet fremføre vore Ønsker og begrunde dem, ogsaa politisk. Det er efter vor Opfattelse en meget alvorlig Situation, der her er opstaaet. Det er det først og fremmest med Henblik paa Udviklingen i Sydslesvig, men det er det ogsaa for Danmarks Stilling i det hele taget. Denne Konferencen beskæftiger sig med Nyordningen af Vesttysklands Forhold. Det kan forudses, at den stiler mod Oprettelsen af et vesttysk Centralstyre med øgede politiske Beføjelser og med Nyordningen af Vesttysklands økonomiske Forhold. Heri er Danmark overordentlig interesseret. Vi har saaledes i vort Memorandum til Stormagterne udtrykkeligt anmodet om at blive taget med paa Raad, naar Tysklands Forhold skal nyordnes.

Selv om det paa Konferencen i London ikke drejer sig om hele Tyskland eller om en egentlig Fredsafslutning, vil de Beslutninger, der her bliver truffet, blive bestemmende for den fremtidige Udvikling i Tyskland og paavirke vore Forhold paa mange Maader. Venstre, Retsforbundet og Det konservative Folkeparti opfordrede derfor Regeringen til at gøre et Forsøg paa at blive repræsenteret paa Konferencen, da den blev genoptaget den 26. April, paa samme Maade som Benelux havde gjort det og faaet sine Ønsker imødekommet. Men Regeringen har afslaaet de 3 Partiers Henvendelse om denne Sag, og den har heller ikke ønsket at imødekomme en anden Henstilling, vi har gjort, nemlig den at sende en Rigsdagsdelegation under en Ministers Ledelse til London for at søge en mere direkte Kontakt opnaaet om Sagen. Vi bebrejder Regeringen alvorligt, at den har indtaget den Stilling. Stormagterne har uforbeholdent indrømmet, at Konferencen er af afgørende Betydning for Tysklands Naboer. Det vestlige Tysklands Naboer deltager i Konferencen, alene med Undtagelse af Danmark. Regeringens Holdning kan ikke forklares med, at vi ikke har nogen Interesse i Nyordningen. Udenrigsministeren har klart over for den udenlandske Presses Repræsentanter fremhævet, hvor store Interesser vi havde i Tysklands Nyordning. Den danske Regering har officielt støttet Henvendelsen fra Sydslesvig om Sydslesvigs Forhold, der er saa nøje knyttet til, hvad Forhandlingerne i London paa denne Conference drejer sig om.

Hvad er da Grunden til, at Regeringen ingenting har villet foretage sig og haardnakket afvist vor Henstilling herom? Det er efter min Mening ikke nogen antagelig Grund at henvise til, at Rusland har pro-